

РЕШЕНИЕ

№ 2126

гр. София, 01.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **824** по описа за **2021** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП С., чрез старши юрисконсулт Б. срещу Решение без номер от 30.11.2017 г. по нахд № 5611/2017 г. по описа на СРС, НО, 12 с-в, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № F 204858/22.01.2016 г., издадено от зам. директор на ТД на НАП - С., с което на основание чл. 185, ал. 1 от Закона за данък добавена стойност (ЗДДС) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 118, ал. 1 ЗДДС.

В жалбата на ТД на НАП се оспорва решението на СРС, с която НП е отменено, като счита същото за неправилно и незаконосъобразно. Посочва, че в АУАН и НП е дадено ясно, точно и пълно описание на нарушението и наказаното лице не е възпрепятствано да разбере в какво се изразява санкционираното деяние. Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение и да постанови друго, с което да потвърди НП.

В проведеното по делото съдебно заседание, касаторът ТД на НАП, чрез юрисконсулт Б., поддържа жалбата, по съображенията подробно изложени в същата.

Ответникът Ф. П. "О.", не се явява и не се представлява.

СГП изразява становище за основателност и доказаност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба се явява допустима, като подадени в срок и от надлежна страна.

При разглеждането ѝ по същество, жалбата е неоснователна.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, XXI касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В атакуваното решение първоинстанционният съд е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Приел е за установено, че на 12.12.2015 г., в около 08.30 часа, служители на ТД на НАП – С., извършили проверка на киноложка изложба с инициатор БРФК, организирана от [фирма] в зала „У.“ в [населено място]. За участие в изложбата се събирала входна такса от 2 лева, за която се издавали на място касови бележки от организатора [фирма]. Контролните органи били запознати и с предварителната информация, публикувана в сайта на федерацията за условията за участие.

В хода на проверката контролните органи констатирани, че съгласно договор за дарение № 000126/12.12.2015г. М. К. – собственик на куче, дарила на БРФК сумата от 98.00 лв., за което било издадено удостоверение за участие и състезателен номер. За тази сума не бил издаден фискален бон, нито касова бележка от кочан. Проверяващите приели, че в случая не се касае за дарение, а за възмездна сделка, тъй като едва след подписване на договор за дарение и предаване на сума, куче се допускало до участие и практически с този договор се продава право на участие в изложбата.

Проверяващите приели, че дружеството организатор „ВОКСБГ“ Е. следвало да издава фискален бон или касова бележка от кочан и щом като не били издадени такива, това юридическо лице извършило нарушение на чл. 118, ал. 1 ЗДДС.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН, а въз основа на него издадено и процесното наказателно постановление.

От правна страна СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че не е осъществено нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на [фирма], поради което е отменил същото.

Настоящата инстанция, счита решението на СРС за правилно като краен

резултат, но по други мотиви.

Към момента на постановяването на решението на СРС не е била изтекла предвидената в закона абсолютна давност, но към момента на разглеждане на делото в открито съдебно заседание и на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла. Поради горното настоящият съдебен състав намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществуването му, а следва да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ пред настоящата инстанция.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК /в редакцията към датата на извършване на нарушението, изм. в ДВ.бр.26/2010г. в сила от 10.04.2010г./ наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

В конкретния случай нарушението е извършено на 12.12.2015 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 12.06.2020 г. С оглед на тези констатации, тъй като първоинстанционният съд е отменил атакуваното НП решението следва да се остави в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София – град, XXI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение (без номер) от 30.11.2017 г. по нахд № 5611/2017 г. по описа на СРС, НО, 12 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.